Hilkoth Shehitah

פלסק שחיטה

אשר לימד

כמה"ר שמואל זכריה

ראווינא זלמן מ"ץ

במדינה

מארקא יע"א

S. Z. Ravina.

קיצור דין להלכות שחיטה מה שלמד ותפס רבינו . ומשמתם
רבנן אמרי . שבבהמה כתיב וזבחת מבקרך וגו' .
ועוף לכתיב אך כאשר יאכל את הצבי ואת האיל וגו' הקיש צבי
ואיל לפסולי המוקדשים . מה פס' בשחיטה אף צבי ואיל כן . ועוף
דכתיב זאת תורת הבהמה והעוף . ואיכא להיפך ליה מדכתיב
אשר יצוד ציד חיה או עוף אשר יאכל ושפך את דמו וכסהו בעפר .
ולהלכה קיי"ל שאין שוחט אלא בר ישראל כשר היודע בעל פה כל
דיני שחיטה שיתבארו לקמן בע"ה . וכיון שכל הרוצה לשחוט
צריך לידע בעל פה כל דיני שחיטה . ולפיכך שאין איש שוחט אלא
אם כן שחט ג"פ לפני חכם ורואה אותו שהוא מוחזק שאינו
מתעלף . וגם מסר אותו בכל דיני שחיטה שהם אמורים בתוך
בע"ה . וגם יתן לו החכם כתב להראות לכל שהוא מומחה
אותו לשחוט בינו לבין עצמו . וצריך עם כן אמונה הבקי והוחזק
באמונות בקיאותו לשכינת כבוד הקהל . ודיני שחיטה הם
הם נחלקים לי"ב חלקים . ואלו הם . א' זמן . ב' מקום
שאינו ראוי לשחיטה . ג' בדיקת הסכין . ד' ברכת השחיטה .
ה' שהייה . ו' דרסה . ז' חלדה . ח' הגרמה . ט' עיקור .
יוד' בדיקת הסימנים . י"א כסוי הדם . י"ב בעלי חיים
שאינם בני שחיטה :

דין א'

הלכות שחיטה

דין א' זמן השחיטה

זמן השחיטה אינה אלא ביום ולא בלילה כשאפשר להנהרו. אבל אם אין אפשרות להנהרו, ואפילו ביום במקום אפל לא ישחוט שמא ישהה או ידרוס ולא ירגיש. ואם שחט ואחר כך בדק לו שלא שהה ולא דרס, שחיטתו כשרה. ושאר עבירות חשובים אפשרה. ואפילו קלועים יוכל. ביום טוב אין לשחוט אלא אם כן הוא סכין בדוק מערב יום טוב. ומי שיהיה לו עפר מוכן מעי״ט אם רוצה לשחוט עוף או חיה שצריכין כיסוי, כדי שיוכל ליתן העפר בדם הכיסוי. ואם אין לו עפר מוכן מעי״ט כיצד יעשה? אם יש לו אפר כירה מעי״ט אפילו לא הכינו לכך, הרי הוא מוכן. ואם אין לו אפר רק מהיום, אם היה כל כך חם שיוכל לבשל בו ביצה, מותר לכסות בו. ואם לאו אסורה משום נולד. אין שוחטין כוי ביום טוב.

דין ב' מקום שאינו ראוי לשחוט בו

אין שוחטין לתוך ימים או לתוך נהרות שלא יאמרו לשר של ים או של נהר הוא שוחט. ואם הוא בספינה ואינו רוצה לטנף, שוחט על גבי כלי, או על דופן הספינה

והדם

והדם שותת לתוך הים ומותר כיון שאינו שוחט בתוך הים לבדו.. אין לשחוט לתוך הגומא שבין דרך המים. ואם אינו רוצה ללכלך בגדיו בדם. עושה מקום מדרון חוץ לגומא והדם שותת בה. ובשוק לא יעשה כן שלא יחקה את המינים ולא בתוך כלי שלא יאמרו מקבל הדם לע"ז. ואם יש בכלי עפר מותר. ואם יש בו מים, אם הם צלולים לא ישחוט שלא יאמרו לבבואה הנראה במים הוא שוחט. ואם הם עכורים כל כך שאין נראית הבבואה בתוכם מותר, שאין אין הדם ראוי לזריקה. ובמידי דלא שכיח עובדי ע"ז בכך לעבוד אין לאסור. אבל לכתחילה אין להקל. לא ישחוט במקום המטונף שאינו יכול לברך. ואם שוחט ~~במקום~~ בבית המטונפים מברך בריחוק ד' אמות קודם שיכנס לשם. כדלקמן סימן ל'.

דין ג' בדיקת הסכין

אמרו חכמינו ז"ל שבכל דבר חלק שוחטין. ובלבד שלא יהיה בו פגם אפי' כחוט השערה. ובין שהרגיש הפגימה מב' צדדים, בין מצד א', בין באמצע, בין שהרגיש הפגימה בהולכה ובהובאה, בין שהרגיש בהולכה לבד, או בהובאה לבד, אין לשחוט בו. ואם שחט שחיטתו פסולה.

בדיקת השחיטה.

סכין לחוד וסומא (פירוש כלומר ראש שיבולת) אין
לשחוט בו. אבל אם היה בו פגימה ונשחטה והוא שוה
דורך כדרך מורד לשחוט לכתחלה. והצריכו חז"ל לבדוק
הסכין בג' בדיקות. ג' אבישרא. בג' חלב א'. ובג' חלב השני
ובג' באצבע. וכן ג' אטופרא. ובגמ' סי' לזה ושחיטתם בל"ה
ר"ה בגו' י"ב ר"ל ב"ב בדיקות דבדקו הסכין ואחר האטבו.
ובדיקה זו צריכה קודם השחיטה, שלא ישכח לבדוק אחר
השחיטה והרי הוא כאוכל נבלות. וגם בסוף אפי' בדקו קודם
לשחוט באותו יעמוד. ואם כשעבר לא בדקו קודם ובדקו
אחר יהא כשרה. ובי"ט אין בודקים אותו בפרגלט.
אבל בסוף צריך לבדקו כמו בגמ' והשחיט עם השחיטה.
ואם בדק הסכין קודם השחיטה ונאבד קודם שבדקו אחר
השחיטה כשרה אפי' חלצנו פנים. לאותו בדבר אחר נמצא
לאותו סכין אחריות. וכן אם נתן הסכין חיה ואדון של
נפש אבנים או שן לדבר קשה ובבור וז, הכל של תקנה כשר.
והוא הדין שיבר בה עצמות שלא בדרך פולסא והובאם. ודוקא
על ידי מקרה. אבל שוחט פרגיל בהם. יש לבדקו ולקרותו
עברין. כי הדבר מבואר בורר. וכל אלו הדברים שצבדקו
קודם השחיטה. הנה תקנו הוא להידר. אבל אם לא בדקו
קודם

הלכות שחיטה

בדיקת

קודם השחיטה בכל ענין טריפה . והבדיקה צריך כל שוחט
להביט הסכין ויהיה לו תמיד . ואין אדם נאבד את נפשו שלו
לבר קשה כשר אפי' אם שכח לבדוק תחילה . ואפי' בדק
הסכין קודם שחיטה ואחר השחיטה מצאו פגום אפי' נגע
בעצם המפרקת טריפה דשמא המפרקת אינו פגום. ומיירי
שאין בעור נפגם . ואפי' בעצם שאותו רק מיירי הכי .
הכי לקולא אמרינן דשמא המפרקת פגום . כמו שנתבאר
למעלה בשם . אם שוחט הרבה בהמות ועופות
ועופות זה אחר זה . צריך לבדוק הסכין בין כל א' וא' .
ואם לא בדקו רק לאחר גמר כל השחיטות ומצאו פגום .
הרי כל הבהמות טרפות דחיישינן שמא בעור של הראשונה
נפגם . ואם תיכף אחר השחיטה נאבד הסכין , אם נגע בעצם
המפרקת של א' מהם , חיישינן לכל לא שנשחטו אחריו . ואין
זה אמרינן דשמא המפרקת פגום . מכח ספק לקולא
אבל לקולא לא אמרינן הכי כדלעיל . כשבודק
הסכין צריך לבדקו בכוונת הלב גדולה מאד . כי מצוים
הרבה . בדקו אדם את הסכין ולא ימצא בו שום פגם , ובפעם
אח' ימצא בו פגם כי כוון לבו בפעם השניה יותר מהראשונה .
וצריך לשמור הלשון בבין הבדיקות שמא יפגם הלשון .
ואפי'

הלכות שחיטה

ואם יש פגימה בסכין ועוברת בתוך פגימתה הכשירו. וכן
כשבודק הסכין ואחר השחיטה יש לבודקו קודם הבדיקה
מפני שלפעמים פגם נקרש בתוך השחיטה ולא ירגיש אותו.
ובין שחיטה לשחיטה כל שכן שצריך לבודקו. שיש גם כן טעם
אחר. והוא שלפעמים יוצא הל' טריפה. ואין יכולים
לשחוט בו כשרה אלא אם כן יבדקנו יפה. (כמו שיתבאר
בשער ט' י"ל ס"ן) ולכך יש לבדוק הסכין יפה מ"ד אחר
השחיטה בשער הבהמה. או בגילוי השומן.

סכין שיש בו פגימה, ויש מהפגימה ולמטה שיעור שחיטה
שהוא כמו ב' צווארים באורך דבר ששוחט. אפי' הכי לא
ישחוט בו. אפי' דרך מעביר על הפגימה. ונשתייר מהפגימ'
ולמטה שיעור שחיטה. ואם שחט ואחר בדי'. לא
נגעו במקום הפגימה כשר אם קודם השחיטה ידע
שהסכין פגום. וביום טוב אם בגלו בשעת הדחק
מותר לשחוט בו אפי' לכתחלה אם דרך מעביר על הפגימ'
או אחר ביד הפגימה ונשתייר שיעור שחיטה מהפגימה
ולמטה. וכמו כן. שוחט חרש מותר לשחוט בכי האי
גוונא. אבל השוחט לעולם שאינו שוחט קבוע לאחרים.
אסור לשחוט בסכין שיש בו פגימה. אפי' דרך עליה מעביר

הלכות שתיה ל

או אותיות בהלו. שאין אדם כותב תורה ועצמה.

סי' ל' בברכת השתיה

השותה צריך לברך קודם שישתה ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו על השתיה. ואפילו בפעם ראשונה לא יברך שהחיינו דהוין בריה הוא. ואפילו אם שותה מים עם בהמה שלבריכן בליקת הריאה. אפי' הכי מברך קודם לסתכינן הרובה כחוון לפן השכרות. אבל אם שותה דבר לאיזה צורך רפואה צריך בליקה. שהשתיה בלא ברכה. ואחר הבליקה מברך על השתיה אם היא כשרה. ואם מעשר לא ושתיה איזה דבר קודם לו ולכוין גם לזה דבר נכון הוא. ואם שותה בבית המשברים שהוא מקום מושב בשורה מברך בריחוק ארבע אמות קודם שיכנס לשם. ולא ידבר בין הברכה לשתיה. שאסור להפסיק בין הברכה לדבר שמברכין עליו. ואפי' בדבר שהוא מצרכי השתי' מותר לדבר. ואם דבר בדבר שאינו מצרכי השתיה צריך לחזור ולברך על השתי'. אבל בין השתיה לסיומי מותר להפסיק. ונכון ליזהר שלא לדבר כלל בין השתיה וסיומי. וכן אם שותה הרבה פעם אחר פעם. אין לדבר

בהלכות שהחיינו.

להבדל בין שהחיינו להטיב. ומה שצריך לזכור מלבד
ראשונה שהוא לשתות את כוס היין ששתה. ואח"כ יחזור
לברך על הטוב והמטיב השני. אבל לא על הכוס השני כמו
שבכוס הראשון היה לשעבר ומה על הכוס השני אין השתי'
הטעם. וכן אם התחיל לשתות ולא היה בדעתו לשתות
עוד. ואח"כ הביאו לו עוד לשתות. אפי' יש לפניו —
חמוץ הרבה. צריך לשתות כוס הראשון ולברך עליו. ואח"כ
יברך על הטוב והמטיב השני. אבל לא על הכוס השני. אם
הביאו לו כשעדיין לא כילה הראשון. ואם היה שותה
ושכח שיש לו עוד לשתות. בשעה הכוס אין צריך לחזור
ולברך על הטוב והמטיב. אבל על הכוס צריך לברך שנית.
ואם היה שותה והביאו לו עוד לשתות. אם יש לפניו
עדיין מן הראשון אין צריך לחזור ולברך לא על הטוב'
ולא על הכוס. ולכתחילה יש ליזהר מעיקר התחלה —
להיות לשתות על כל מה שיביאו לו. עבדים
לא ישתו. וכן מי שעומד בגלוי הראש. או מי שאין
לו רשות עד שלוקח רשות מרבו לא ישתה לכתחילה
שאינם יכולים לברך. מי שהוא שותה ואינו
מרבה מים יכול לשתות. אבל מה שאתה מכבד וכו'
שותה

ס

פורמת שמיעה

שומע. יכול לשמוע מפני הברכה מה הדין להוציאו
ומה מדבר ואינו שומע לא ישמע תפלה שאינו שומע
הברכה. ואם שומע שומע הכל היום. שאין בברכה
משבעות חוץ מחרש שאינו שומע ואינו מדבר שפוטר
השמיעה [illegible]. ושמעתי עליו מפי הרב הגדול
שביארו הכל . ואין לשמוע לשמור או יוצא
רק מה שיש ביכולת לשמוע בלב רקלא ואינו לבד —
הברכה לבטלה .

דין ב' מסול השמיעה בשופר .

[illegible] [illegible] יכול הברכה לשמוע [illegible]
רוב שני סימנים בברכה או בקול שלם
[illegible] [illegible], או רוב אחד בשוק, השמיעה הכשרה
אבל צריך שיהיה רוב הנכר לעיניו. ולא יברך בגלל
וכן צריך לשמוע רוב הקול. ולא רוב הנבדק. ואם שמע
א' ורק בברכה, או אפי' כל הקול ושאר פושט הנשמע
הכל. או שני קולות סימנים בשוק שריפה. שצריך לשמוע
רוב כלל הסימנים. ואף על פי כן להברכה יספר כל שומע
לשמוע כל הנשמע סימנים בברכה ולא מהדירים בשוק .
וסמכו עליך ליתן את הדין .

לריף

הלכות שחיטה

צריך לשוחטין כולן בלי שום אחד מחמשה דברים
המפורשים בשחיטה שלמדו במסורת. שהם. שהייה.
דרסה. חלדה. הגרמה. ועיקור. כמו שיתבאר
לקמן בעזרת השם יתברך.

שהייה כיצד: כיון שהתחיל לשחוט והגביה
ידו קודם גמר השחיטה אפילו כל שהוא
בין בשהייה קמא. בין בשהייה בתרא. בין בקנה. בין
בושט. בין בבהמה. בין בחיה ובין בעוף. ושהה שם
או אחר השחיטה. או אפילו לא הגביה לשחוט לא חשש
להעביר ויצא דם. או כל העור אפי' לא יצא דם ושהה
טריפה. אפי' השוחט אחר כדי לא שלא נגמר בו שחיטה.
אבל אם לא יצא דם. ולא התחיל. העור זה השוחט
אחר כדי לא שלא נגמר בושט בשהייה. וכן אם חזר
הסכין מן השחיטה. או שומטת הבהמה הסכין עם
העור. חשש קרוע ונראה דם טריפה. ויחזירה
ואחר יחזירנה לסכין. אבל לא יחזירנה לסכין כך. ולכן
מין להוציא הסכין. ואם חוזר לשחוט או לחתוך
אפילו הכי לא יחזיר. שמא יצא מחמת דם ויאסרנה.
ועוד יש בזה חשש צער בעלי חיים. אלא יסיר
הסכין

הנוצות או השער מן העורים שלא יבא לידי שהייה
על ידי שאינו נוקב או חושש לחור שיעכב הסכין אפילו
כל שהוא. ואם יש חבל קשור בצואר הבהמה יסירנו
ואם נמצא אחר כך כשעור בצואר בהמה שלא הסיר
תחילה שלא יבא לידי שהייה. ואם נמצא נוצה יבדוק
על שער הצוואר. וכן אם לא הפך כל השער ונמצא
דם. שוחט במקום אחר. ואם נמצא לאחר השחיטה
נמי. או כשנמצא בו חוט בושט או בקנה ונשחט עמו
טריפה לודאי הולכין לשהות חשש בחתיכת דבר הפוסקי'.
אם שחט בסכין שהיה חלק אפילו הוליך והביא
הוא כשר, ואם מ״מ בושט שבין השחיטה רוב אחד
הרי נקרא שחיטתו. אבל בבהמה בדי שאין נוונא טריפ'
שהם שנתעכב בהישמט האחרון אל סיכן בראשון הוי
שהייה. ואם על ידי קוס בושט אחרים שהתחבר לבטריף
כל שהייה כל שהוא. בין בהישמט קמא בין בהישמט
בתרא. בין בקנה בין בושט, הכי נמי שהייה וחש. אבל
לא כן בסכין שהיה חלק כיון שהוליך והביא תמיד.
ואם שוחט בשנים או בשלשה מקומות, או שחיטה
שעשה בסכין קולמוס. או בשיני המסרק כשרה. אפילו
בבהמה. ולא תקרי שהייה כיון שלא הפסיק ידו. אלא

הלכות שחיטה

השוחט צריך לידע דרך השחיטה ; וכן צריך שידע
הלכות [illegible] ושהייה [illegible] והגרמה ועיקור [illegible]
[illegible] שפוסלין בשחיטה . וכיון שהש״י
פוסלת נמי בין בשוגג בבהמה . אם שהה כדי שחיטת
בעוף . או רוב שיעור בבהמה , נשחטה [illegible]
או [illegible] ושהה זמן רב עד שיגמור כל [illegible] בסימנים .
יכוף על ראשה להמתינה . ולא יחזור וישחוט . ולא
[illegible] שהגיע לה באברים .

דין ו' פוסלת השחיטה בדרסה
ולכן הלכה למשה מסיני [illegible] [illegible] שחיטה
[illegible] שחיטה . שצריך שיהיה בהולכה
והובאה . ולא על ידי דרסה . וכן יש [illegible]
[illegible] [illegible] . ודרסה פוסלת בין
[illegible] [illegible] [illegible] . אין [illegible]
על [illegible] . בין בשוגג בין במזיד . בין בשוגג
בעוף . בין [illegible] בין [illegible] . בין בבהמה בין [illegible]
בין [illegible] [illegible] . [illegible] אם [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] ; [illegible] בהולכה אז

בבהמה

בהובאה לבד. אם יש בסכין שיעור שני צווארים
מעוט לבד שחיטתו כשר. ואם לאו מסור. שאי אפשר
שלא כרה. ואין לשחוט לכתחלה אפי' בהולכה והובאה
אם אין בסכין שיעור שני צווארים שהוא שיעור סכין
של שחיטה לכתחלה. ואין לשחוט אלא של סכין כ
בקו יבא לידי דרסה.. שיכור לא ישחוט אפילו
לא בעוף ובעריכות של עוף. מפני שמעבירין הסכין עליו
ויבא לידי דרסה... אם שחט בהולכה ובהובאה
ומשך רוב המפרקת רובו המולטות של יד. ואם של גב
כיש ברוב לשחוט להכשיר. חכל חקום אין להכשיר
לא בהפסד מרובה. אבל אם הפסיק ברוב והחריז
אסורה אבל עוף להוי נסרא (פירוש ניס-רכי)
אם אין לו לשחוט אלא בסכין שיש לו שוקין
שלביו והרגיבה ברגלו דבר כדי שלא יבא לידי
כשלמקם ס״ק. יזהר שלא יתן ידו כבר כבד. שלא
יבא לידי דרסה.

דין ה׳ פסול השחיטה בדרסה

דרסה כיצד כגון שהכניס הסכין בין סימן לסימן
או דרסה השיעור או תחת העור מלמטה
בצואר

הלכות שחיטה

בצמר. או תחת מטלית הקשור או המכוסה בשערה
על זה נקרא חלדה וטריפה. (ולשון חלדה הוא
כמו חולדה המכוסה בחורין. פירוש אחר לשון חלדה
שהכסה את הסכין.) ולכתחילה יש ליזהר בצמר
אפילו אינו מכוסה אלא על מראה בלבד. וכן השוחט
צריך לסלק השערות מן הצואר. שלא יבא לידי חלדה.
והוא הדין בבעלי הכבשים. וחבל הקשור בצואר
פירוש חושש ולא יסלקו לצדדים שלא ישחט נגד
על גבי הסכין ימלך ... נשחטת הוא הסימנים
בתוך הבשר ונשחטו של אחד או אפילו מקצת בחלדה
טריפה. חלדה פוסלת בין במיעוט קמא בין במיעוט
בתרא. בין בקנה בין בושט. בין בבהמה בין בעוף.
ולכך צריך לשחוט בסכין שיש בו עוקץ שבקל יבא לידי
חלדה. והשוחט בדוחק שאין לו סכין אחר יכול להתחיל
בו אלא בחד ולשחוט ובלבד שיהא רחב מן שלא
יבא לידי חלדה.

דין ה' סימנו השחיטה בהגרמה
הגרמה פירוש. מפני שצריך לשחוט או להוסיף
ממקום שחיטה. והגרמה פוסלת גם כן בין במיעוט
קמא

הלכות שחיטה :

קמא וכו'. אמנם שיעור השחיטה בגרגרת טבעת. (ולשון
טבעת הגרגרת הוא לשון הכתוב בפרקי נותן לו את ניריותין
וגם כן הוא לשון הבוא אל נרם המשלוח בהלכים ב' ט')
ומקום השחיטה בקנה לכל הראש שוה בין בבהמה
בין בעוף. והוא למטה משפוי כובע. אבל לפנים
יש לחלק המסובב הגרגרת ולמטה. ולמטה בבהמה
עד מקום שמגיע ראש אונה הריאה העליונה השמאלית
כשמותחים אותה. ולמטה בעוף שהוא כנגד הכתפיים.
ובמקום למעלה שאין בין בבהמה בין בעוף שהוא למטה
מהורדין הוושט דהיינו המקום שנשקלות שיעור בתקופת
כמו הבשר (והורדין הוא מלשון רודין בדבש מישש ,
ותלוי. רוצה לומר המקום שהוא רודין ואינו מתכווין.
אם שם מגיע הקנה עד שהלבן שבפנים מכסה
באדום שבחוץ. ושיעור שיעורו יש לו ורשם תלמוד אלוס
והמשנה לכן.) ונקרא בדי קראשים שכל
בבהמה עניה השיעור עד המקום שיגיע אונה כשמותחין
אותה. ולמטה בבהמה עד מקום שיעור. (פירוש
עשוים קמטין קמטין כמו ספוג.) ולמטה בעוף
עד ראש של זפק. דהיינו מהמקום שמתחיל להרחיב
ויורד

הלכות שחיטה

ויורד לזמן כחמשה על הקדירה. ובשעה שאין לו זמן
של הסכין. צריך לשחוט באמצע הצואר
ואם שחט מן הגרגרת כשרה אם הקיף הסימנים
ויותר שישחט קודם בשר המפרקת. וכן צריך
להקיף הסימנים בלי קודם השחיטה. כדי שיבלוטו
קודם בשר הצואר. ולכן אם אינו יכול להקיף הסימנים
יקח לאדם אחר לסייע לו עם הגרגרת כמו שעושין
בגויים וכן נכון. ובזמנם שנמצאים לפני
הסימנים בעבר הצואר. צריך לפני יותר אחיזה
יפה. שאם לא יחזרו יפה. קרוב הכל לשמוע
להניח המפרקת קודם הסימנים.

דין ט' פסול השחיטה בעיקור

היינו לשון עיקור. כגון שנעקר או נשמט.
(כשהוא נעקר ביד אדם. ונשמט מעצמו)
אחד מן הסימנים כולו ממקומו קודם או שחיטה
רובו ונשאר הנשאר מדולדל שאין חשש כאן וחשש
כאן. אבל אם נעקר רובו של א' מהם אף
על פי שלא נשאר ... במקום א' ...
אבל בשינוי אך הלוקה ממקומו אסור. ואם לא
נעקר

הלכות שחיטה

נשחט שלא כהלכה, אסור. שהרב שהשוחט הוא
מקולקל בשחיטה. ואם שחט א׳ מן הסימנים.
ומצא סימן השני שחוט ואינו יודע אם קודם
השחיטה אם לאחר השחיטה. וכן אם נמצא הסימן
השחוט שמוט. בכל מקום להטריף. ובבדיקה נמצא
לשמוט אחר השחיטה ויצא מן הבהמה השמוט כולו
עם הקנה. ואם אם בדק אחר השחיטה ומצא
בקורקבן סימן מקולקל מן השחיטה הבשרה, לכן הוא
שקר לאחר השחיטה. והבהמה בשרה טמא בשר
ואם לא נבדק עד שנשחט אחר השחיטה, הפסק
בשחיטה ושחט. אם לאחר השחיטה
נמצא על הסכין או על הצואר טבעת מקולקל
אסור, אבל אם הטבעת פיה ...ות, ובי׳ ...
...ות של ... בסכין בשרה.
קנ׳ בבדקה הסימנים אחר השחיטה.
קנע ... בבהמה בריא שעומדת בחזקת אסור
אבל מן ... ואינו ... אם
יודע לו בבירור שבשחיטה השחיטה בשרה.
ולכן אמרו קבל כל מקום שאירע בשחיטה ספק
באמן

הלכות שחיטה

לאותן שבשבת מקומות שהיא אסורה. ומעתה ש
שיזהר בזמני ששוחט בסכין בדוק ושלא תהא אף הפגימה
בשום אופן לדברים הפוסלים אותה אפילו רק
אסורה עד שאחר השחיטה יבדוק הסימנים ויראה
אם נשחטו לפחות רובם, ושלא נשמטו.
ובשאר היא בבדיקה? הנשחט נראה על [illegible]
כגבע ומנקה פותח יפתח הסימנים לחוץ. ויראה אם
נשחטו וגם לא נשמטו, כי אם לא יכוון הסימנים
לשחטה, הוי נחירה וטריפה. ואם בהיעדר לא בדק
אחר השחיטה כשר. אבל צריך שלפחות יראה בשעת
השחיטה. שהסימנים הם נחתכין כהלכתן.
לכן יש כשני בהם בדיקה ובשעת
הלכות עשה בין הקורה של השוחט קנה או ושט
לכסות את הדם בעפר; ולמן הרועה
לשחוט קנה או ושט צריך לברך עבור היחוד
קודם שחיטה כי לשחוט עוף שצריך לכן עפר
לשמלה ולכסות. כגון שלחיות וחיה [illegible] בעפר
ולא יכול עבור השוחטים ב׳ עפרים. ואם שחט
ולא היה עפר לכסות. צריך לנקור הדם ולכסות בעפר
קיחות

סוגיית שמיטה .

קיימות להיות. והנכבדין עליו קודם הכהני. כהן
שהנכבדין על כל מצוה שבתורה. באנו אחריו אחריו
על כיסוי הדם בשחיטה · [redacted] ובשמש ראשון
שהכה הנכבד שבתינו · בכני ספק תיקו
הוא ולריך להיות לתו. ושלא יהיה בהם ברכה
לבטלה, נחון לשחוט עוף סתום או ולהם נוגע
לכסות ולהברך על כסוי. ואם לאו חכמים בכל
ברכה. ואם שמעו בזה אין לכסות את דמו אחרי
מה עוף. ואפי׳ לבוא נסי לשוק לקנות צריך לברך
בכיסוי בשבתו ולא בגמגום. לפי טוב אחר כשחיטת
עבר חכמים. וכן בשוחט בשבת לחולה שיש בו
סכנה, אין לכסות עד למו״ש אם רצונו נשאר.
בשנים עבור חכמים? אמרו מה כל
דבר שנצרכים בני רשות בהם חלוקים הם בכלל
עבר. ואם אין חלוקים. אם נקראו עבור בגורה
חכמים בהם. ולכן חכמים בגדו ובהול פרקים מאד
[illegible]. ובקרסים ובלביש. ובמנחה של קרם שבהשן
ובשתיקת אבנים. ובמעשה של מצרף שקה. ובמוכר
של קרשים, ובאוכלים. ובבגדים שרואים עד שעשו
אמר

פזמון שמינים

אמר. ובמעשים טובים. ובברכו. ובמעשר שאמרו

אף כי הקריאה . . . ואין מכוון [illegible] ו[illegible]

שהילד צריך [illegible]. ול[illegible] [illegible]. מכן

[illegible] שאין שנקרא מעשר. לפני המעשרות [illegible]

לו. ואמר [illegible] כן נקרא מעשר שנאמר ולקחו לו

[illegible] המעשר [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]

לפני כי [illegible] אחר. כי [illegible]. אין מכוון בה [illegible]

[illegible] [illegible] מעשר : ואין מכוון [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] . . . [illegible]

[illegible] [illegible] או [illegible] שאין לו [illegible] וצריך [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] או [illegible] [illegible] [illegible]

כי [illegible] [illegible] בלבד. אבל לא יאמר המעשר. ו[illegible]

[illegible] מעשר. [illegible] [illegible] או [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]. או

[illegible] [illegible]. או [illegible] [illegible] [illegible] . . . אין

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] שנאמר כי [illegible]

[illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] . [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] או [illegible] [illegible] של [illegible]

אבל לא [illegible] שלא [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] .

[illegible]

[illegible] שחיטה

בשוחט ונמצאת טריפה או שנתנבלה בידו פטור
מלשלם. ואפילו נתנבלה בדבר שהיא
מומחה לדבר כיון שהיה בתשובה וכו' [illegible].
אבל אם הטבח נבלה כיון שהוא אומן [illegible]
הפסיד ממונו. אם [illegible] לדברים [illegible] ד
נבלה. אם [illegible] טריפה [illegible] בלא ברכה, ולפיכך
[illegible] הפסד [illegible] בשחיטה [illegible] קודם
[illegible] שלא [illegible]. אבל השוחט [illegible] או [illegible]
[illegible]
[illegible]. [illegible]. [illegible]
[illegible] אחרונים [illegible] קודם [illegible]
[illegible] או שנמצאת טריפה. [illegible]
[illegible]. [illegible] על פי
קודם [illegible] [illegible]
[illegible]. אבל [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible]. [illegible] או [illegible]
[illegible]
אבל

הלכות שחיטה

אבל שחט בבהמה ואח"כ שחט עוף או חיה ונתערב
חייב לכסות. שחט ונבלע הדם בקרקע.
אם רשומו ניכר חייב לכסות. כיסהו הרוח פטור
מלכסות. ואם אח"כ נתגלה חייב לכסות. מה שאין
כן כשכיסהו הוא שאפילו אח"כ נתגלה פטור מלכסותו
כן שכבר נעשה מצותו. נתערב הדם במים
אם יש בו מראה דם חייב לכסות. נתערב ביין
רואים אותו כאלו הוא מים. דם הניתז
ושעל הסכין אם אין דם אלא הוא גורר אותו ומכסהו,
אבל אם יש דם אחר אין צריך לכסותו. ואין
צריך לכסות כל הדם. אלא עד שמתחיל לירד טיפין
טיפין. השוחט בהמה חיה ועוף ולא יצא
מהן דם כשרים. והכיסוי מצוה בפני עצמה היא.
ולפיכך אפילו הניח ולא כסה. השחיטה כשרה. ותיכף
אם השוחט טרוד ואינו מכסה יש לאסור שחיטתו:

סי' ב

באלו חיים שאינם בעלי שחיטה.

דבר ידוע שדגים וחגבים אין בהן דין שחיטה דלאו
כתיב בהו אלא אסיפה. ואין צריך להאריך
בזה.

בזה. וכן השליל שהוא ולד הנמצא בבהמה אמו
שנשחטה שחיטה כשרה. בין אם חי או מת. מותר
בלא שחיטה. אלא שיש חולקים בשליל. ולכן אם
הוא בן ט' חדש. או בן ח' אפי' חי. מותר בשחיטת אמו
אם היא כשרה. ולכן גם כן מותר. אבל לא לחלב וגיד
הנשה שבו. ואם היא טרפה גם הוא באיסורו עומד.
ובן ט' חי אם לא הפריס על גבי קרקע כמו כן מותר
בשחיטת אמו. ולחלב כמובן. אבל אם הפריס על גבי
קרקע צריך שחיטה כשרה מדבריהם מפני מראית
העין. ואין שאר טרפות פוסלות בו. ולכן אסור נמי כן
מדבריהם, שאם לא נשחטה אמו שחיטה כשרה, או
שהיתה טרפה, צריך לו שחיטה כשרה מן התורה
ובדיקה. ולשאר טרפות פוסלות בו. והוא לשרי
בשחיטתו שלמה דוקא כשיצא מכלל נפל דהיינו אחר
שמונה ימים ללידתו. אבל קודם לכן אסור לשוחטו
שמא לא כלו לו חדשיו. אסור לשחוט בהמה
עד הקילח לה קודם הלידה. אם אינו ידוע שכלו לו
חדשיו. שחיישינן משום ריסוק אברים. ואין לסמוך
על הגוים בנקיים ושואלים הנקורים מהם, ואומרים

הלכות שחיטה

שבת בני ה' יתום. אסור לשחוט אותו ואת בנו
ביום אחד. ואסור זה בנקבות. לא שנא שחט
האם תחילה ואחר כך הבן, או הבן אח' האם.
ואם נודע ודאי שזה אביו אין שוחטין ביום אחד
יום זה היום הולך אחר הלילה שעברה. שאם שחט
הראשון בתחילת ליל ראשון, אסור לשחוט השני עד תחילת
ליל שני. ואם שחט הראשון בסוף יום ראשון, יכול
לשחוט השני בתחילת ליל שני. ואיסור זה אינו אלא
בבהמה נקבה. השוחט את המסוכנת. אם
מפרכסת כשרה. וכיצד הוא הפרכוס?
בבהמה גסה שיכוף רגלה או ידה או שתפשוט
אותם. ובבהמה דקה ובחיה גסה ודקה עד שיכוף
רגלה. אך שתפשוט אותה. ועוף צריך שתפשוט
אותה ובקרקור זנבה. ובשעת אחזו לא קשה.
אלא בגמר השחט. ומסוכנת היא כל שמעמידין
אותה בגערה או במקל ואינה עומדת. ואפילו
אוכלת מאכל בריאות, אם היא מסוכנת צריכה
פרכוס. ואם עומדת אינה מסוכנת. ואפילו אם
לא פירכסה כשרה. אבל אם העמידוה אותה בידים
אסו'

[illegible]

אפילו אם [illegible] אינו [illegible] אלא [illegible].
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] ברכה

[illegible]. אמן.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

דרך שחיטה בקצרה

בפאשיק. יבדוק הסכין אבשרא ואטופרא
בהולכה והובאה משלש רוחותיו —
שלא יהיה בו פגם לא אוגרת ולא מסוכסך. ויקח
עפר הירוק במקום שאינו לא נוטה ולא מים ולא
כלי. ויקח העוף ביד השמאלית והסכין בימינו.
וירחיק הצוארן והסכין. כדי שלא יוכל להחזיק ב
ברגליו בשעת שחיטה ושום דבר שלא יבוא לידי
עיקור. ויהיה כוונתו לשחוט כל מה שיבוא לו
שאין נעצר בדרכה אחת. (טוב לומר בן כהב
ובפרט שוחט לחוד) וישחוט כל שני הסימנים
הקנה והושט (והוורידין) ויחתוך הסימנים
או רובן או יסייע אחר כדי שיגמר לגמרה.
וכל שכן כשהוא דרגנו או עוף גדול שטוב להוציא
לשונו ושיסייעהו אחר לאחוזו בקנה כדי שלא יבא
לידי עיקור (או שהייה) וירחיב הנוצה כדי שלא
יעשה חלדה. ויבדוק בצ"י אחר מקום על השחיטה.
וישחוט בהולכה והובאה שלא ידרוס. ובאמצע —
הצואר לא למעלה משיפוי כובע ולמטה מן הושט
ולא

דרך שחיטה בקצרה

ולא לחשוב מנוע של זעם והרגלה האנושיים.
ולחשוב בכבודה על אופן העליונה ועל מקום ה'
יישיבה. ויזהר שלא לחנוך המתברך כי שלא
יבוא לידי ניסוי קרי. וגם שלא יתנם בסכין. ויטה
הסכין מעט לצדדין בכדי לשחוט הוורידין. ואחר יעבר
לצאת את דמו של הבשר. וירוק אצבעו הגדול של
השמאלי כנגד אחר סוף עוף ואז יצא הקנה ויראה
גם הוושט את נחתך רוב אחר בעוף או רוב שניה
בבהמה לשחוטה. ויבדוק שלא נעקר או בשמאל
או מן הלחי. ואחר ישליך העוף מידו. ויבדוק
הסכין כמו שעושה בראשונה. ואם לא נמצא
בו פגם שחיטתו כשרה. ואחר כך יכסה
בסכין את הדם בעפר ויברך בלי
מלה אחת על כיסוי הדם
בעפר. ולא ידבר בין
ברכה לברכה
רק מלבד
השחיטה.